

Els símbols són el llenguatge que ens posa en relació amb el misteri de Déu i la presència de Crist. A través de gestos, paraules, objectes..., el simbolisme és una categoria religiosa universal que serveix per expressar la comunió i comunicació amb l'Invisible. El símbol, a diferència del signe, que apunta a quelcom exterior a si mateix, té una dinàmica pròpia, conté la mateixa realitat que representa. Etimològicament prové de SYM-BALLO = re-unir; p.e. l'aigua en el context del bateig reuneix l'acció de Crist i la incorporació del cristià a la vida del mateix Esperit. El símbol té un paper unificador i transformador.

LA LLUM

Símbol de Crist, en la Vigília Pasqual, el ciri i la seva llum inviten al cristià a deixar-se contagiar, per això s'encenen les petites espelmes. Crist humà i diví se'ns comunica com a home nou ressuscitat i ens anticipa també la nostra

resurrecció. Per això, la llum està present en els diferents rituals de les celebracions litúrgiques: en el bateig (en els primers segles es parlava d'"Il.luminació"), en les exèquies (la mateixa llum ens acompanya fins al final); en l'Eucaristia; en el Lucernari de Vespres, en els primers segles del cristianisme.

La llum a la Bíblia

- Déu:
 - Creador de la llum (Gn 1, 3-5)
 - Llum (Mi 7,8)
 - Habita en una llum inaccessible (Sl 104, 2; 1Tim 6,16)
- Jesús, la llum (Mt 4,16; Lc 2,32; Jn 1,9; Jn 8,12; Jn 9,5; Ap 21,23-24)
- Els deixebles i els cristians avui, "fills de la llum" (Lc 16,8; Jn 12,36)

- Ser la llum (Mt 5, 14-16; Rm 13, 11-14)

Quin valor tenen avui els símbols?

Quin sentit té per a tu, "ser llum", "ser fills de la llum"?

EL PA PARTIT I EL VI

Troblem l'origen al sopar jueu, especialment pasqual, en què el pare de família partia el pa i el repartia mentre pronunciava una pregària de benedicció a Déu. Jesús també ho féu en el darrer sopar i aquest gest esdevé la prova del Ressuscitat per als deixebles en moltes de les aparicions (Lc 24, 13 i ss.; Jn 21, 9-13).

El símbol desenvolupa diferents sentits:

- Cos lliurat, trencat de Crist, expressió del que tota la humanitat està cridada a ser. "Jo sóc el pa de vida" (Jn 6,48) és el tast que ens convida a la plenitud que anhelem. Quan el mengem, certament, ja hi participem.
- En la comunió del pa i el vi ens fem un sol cos en Crist, unitat i fraternitat d'un pa repartit i compartit (1 Co 10,17).
- Jesús no es fa només present enmig nostre sinó que es deixa tocar: "«Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell» (Jn 6,56). *Joan ha fet servir en el discurs de la partició del pa la paraula TROGON, que vol dir "mastegar"(...) però també "llaminejar". Es tracta d'un àpat ple d'entusiasme. (...) En aquest "mossegar" toco les seves ferides (...) Menjar el pa de l'Eucaristia (...) és per a Joan com un petó de l'amor en què assaborim amb tots els sentits l'amor de l'estimat. I quan bevem el vi, la sang que brolla del seu costat, podem dir amb el Càntic dels Càntics: «Les teves carícies són més dolces que el vi». (Ct 4,10)'. (GRÜN, A.: Assaborir la joia de la Pasqua).*

Per a la pregària:

Imagina que et trobes al llac de Tiberíades en aquella mateixa atmosfera de desolació que els deixebles, com una o un més i el Ressuscitat et convida a esmorzar ... (Jn 21).

Bibliografia: ALDAZÁBAL, J., *Gestos y símbolos*. Dossiers CPL, 40, B, 1990.